

Exposició: **Dennis Ashbaugh. L'estètica de la biologia**
IVAM Institut Valencià d'Art Modern
24 de setembre – 18 de novembre 2007

Organitza: IVAM Institut Valencià d'Art Modern

Comissària: Barbara Rose

Patrocina:

L'IVAM presenta l'exposició *L'estètica de la biologia*, sobre de l'obra de Dennis Ashbaugh, amb 47 peces de l'autor, set de les quals s'han realitzat per a l'ocasió. En estos treballs l'artista reflexiona sobre l'espectacular avanç en genètica i biotecnologia i se centra en les investigacions de l'ADN. Amb esta exposició, el museu inicia la línia Art i Ciència que continuarà amb la pròxima mostra, *Eduardo Kac*.

El pintor Dennis Ashbaugh és conegut per inspirar-se per a les seues creacions artístiques en la genètica i la biotecnologia, disciplines que li interessen profundament per la manera en què indubtablement influiran en el nostre futur i contribuiran a modificar les nostres condicions de vida en el present. Des de la segona mitat de la dècada dels huitanta, Ashbaugh s'ha dedicat a explorar en la seua obra la imatgeria de l'ADN. Les seues pintures de grans dimensions, una espècie de "retrats genètics", combinen la tradició de l'art abstracte amb la tecnologia científica més puntera. El catàleg editat amb motiu de l'exposició *L'estètica de la biologia* reproduïx les obres exposades i conté textos de Barbara Rose, Tom Mathews, J. D. Talasek, del mateix artista i de la directora de l'IVAM, Consuelo Císcar.

Nascut a Red Oak (Iowa) el 1946 i format al sud de Califòrnia, Ashbaugh va iniciar la seua carrera artística a principis dels setanta amb l'experimentació en unes tècniques especialitzades per a embellir taules de surf i amb la fibra de vidre com a mitjà fonamental. No obstant, a diferència del grup d'artistes *plastic fantastic*, constituït per Robert Irwin, Larry Bell, John McCracken, Ron Davis o Craig Kauffman, Ashbaugh no va aspirar a la perfecció geomètrica. Posteriorment, ja a finals d'aquella dècada, la geometria constructivista d'origen rus va impregnar una obra que va evolucionar amb els anys.

A partir d'un viatge al Perú per a contemplar els geoglifs i les línies de la vall del Nazca, que li van impressionar notablement, va desenrotllar unes noves pintures que va denominar *Woofers* (altaveus), immensos i pesats retallables els motius dels quals es movien entre allò geomètric i allò antropomòrfic i que van ser la base de la seua investigació durant la beca Guggenheim.

La relació inicial d'Ashbaugh amb els processos científics es va plasmar en unes pintures basades en el principi de la hibridació en què empeltava imatges de diferents pintors –com per exemple Mondrian o Pollock– per a crear un plançó mutant. La seua reflexió sobre l'importantíssim avanç registrat per la genètica i la biotecnologia arranca dels últims anys de la dècada dels huitanta i se centra en les investigacions de l'ADN.

El 1990, Ashbaugh va començar a utilitzar seqüenciació d'ADN documentada per mitjà d'imatge digital com a punt de partida per al desenrotllament de pintures de dimensions heroiques, amb capes de taques que es movien per una ambigua atmosfera. Un sofisticat reconeixement de la tradició és el que diferencia els "retrats genètics" d'Ashbaugh de l'actual moda d'impressions digitals amb material d'ADN.

Quasi al mateix temps va començar una sèrie d'obres basades en virus informàtics que el portaria a col·laborar amb l'escriptor de ciència-ficció William Gibson, autor del terme ciberespai. El resultat és el llibre titulat *Agrippa, A Book of the Dead* (1992), les pàgines del qual poden –com si es tractara de dades informàtics– ser eliminades per a sempre. Les pàgines devorades d'Agrippa establixen un paral·lelisme amb la sèrie d'obres pintades a mitjan els noranta, inspirades pels "forats negres" i les superfícies esquerdades de les quals insinuen una fusió apocalíptica. La tècnica que va fer possible la seua producció va implicar diversos experiments tècnics, incloent-hi la inserció en la matèria de llimadures de ferro per a provocar que els seus pigments fosforescents s'esquerdaren, de manera que permetera l'aparició de la crosta subjacent com un fenomen geològic esclatant a través de l'escorça terrestre.

En la pintura més recent d'Ashbaugh, les formes marines s'entrellacen i al·ludixen tant al camuflatge dels peixos tropicals com a l'ubic estampat dels uniformes de combat. La consideració de la biologia i la genètica com a fonts iconogràfiques permet a aquells creadors seriosos que s'han adonat que la cultura pop ha deixat de ser un recurs rellevant, accedir a una imatgeria que troba eco en una gran audiència.